

Ἄν τὰ ἔθνη τὴν Ἑλλάδα εὐφύας εἶπον χήραν,
τὴν ἀρχαίαν ποίησιν τῆς δεῖξον πάλιν ἀναζῶσαν·
θραῦσον τὰς χορδὰς τὰς ξένας, κ' ἔντειν' Ἑλληνίδα λύραν,
ᾄδουσα μετὸ Πινδάρου καὶ μετῆς Σαπφοῦς τὴν γλῶσσαν.
Τῆς ποιήσεως τὰ ἄνθη, ἃ συνέλεξας ἀφθόνως
εἰς τὴν χώραν ἣν δοξάζουν οἱ Βιργίλιοι κ' οἱ Τάσσοι,
φέρε τα εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὧ πτηνὸν τοῦ Ἑλικῶνος,
καὶ τὴν φωλεάν σου πλέξον εἰς τὰ πάτριά σου δάση.

ΤΟΙΣ ΝΕΟΙΣ ΠΟΙΗΤΑΙΣ

ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

(25 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1845)

Σεῖς, ὅσοι ἀναβαίνετε τοῦ Παρνασσοῦ τὴν τρίβον,
ἂν μυκτηρίζῃ ἀσεβῶς τὸν ὁδηγόν σας Φοῖβον
ψυχρὰ Ζωίλων οἴησις,
θαῤῥεῖτε! Εἰς τὸν βόρβορον τ' ἀκάθαρτα ζοῦν ἔρπετὰ,
ἀλλ' ὕψηλὰ εἰς κορυφὰς καὶ εἰς τὰ σύννεφα πετᾷ
ἡ ἐμπνευσμένη ποίησις.

Μὴ, ἀπογνόντες, παύσητε τὰ μέλη τοῦ αὐλοῦ σας,
μηδὲ ριψάσπιδες δειλοὶ, προδίδοντες τὰς Μούσας,
εἰς τὸν Κερδῶν θύετε.

Ἄν δὲ ἡ κόμη σας ποθῇ ἀρχαίαν δάφνην νικητῶν,
σεμνὴν τὴν λύραν κρούετε, κ' εἰς τὸν δημῶδη συρφετὸν
τὴν μοῦσαν μὴ κυλίετε.

Ἀπὸ Ῥοδόπης, Παρνασσοῦ, καὶ Αἴμου, καὶ Ἑλικῶνος,
ἤκούσθη πάλιν ἀντηχῶν ἐνθουσιώδης τόνος,
καὶ νέον ᾠσμα αἶρεται.

Πρωρισμένου μέλλοντος οἱ ὕμνοι σας οἱ ἐμμελεῖς
γλυκεῖς εἰσὶ προάγγελοι. Τῆς νέας μας Ἀνατολῆς
ὦ ἀηδόνες, χαίρετε!

